

ALİ EMİR ARAÇ

İBB Akşemsettin Orta Okulu
/ İSTANBUL

Ortaokullar Arası Öykü Yarışma
Türkiye İkincisi

SANAL MI GERÇEK Mİ

Burası İstanbul'un en büyük oyuncak marketlerinden biridir. Biz legolar, oyuncak marketine geldiğimizde sadece oyuncak arabalar vardı. Sonra başka oyuncaklar da geldi. Büyük açılış diğer oyuncakların gelmesiyle yapıldı. İnsanlar oyuncak mağazasına akın akın geliyordu. Karşı raftaki legolar 2-3 gün içinde satıldı. Yanımızdaki legolar da sürekli değişiyordu. Hiç kimse bizim yüzümüze bakmıyordu. Bizi kimse almayacak diye korkmaya başlamıştık. Bir ay sonra habercimiz "Duyduk duymadık demeyin kralımız iki gün sonra kent meydanındaki büyük miting alanında konuşma yapacaktır." dedi. İki gün sonra "Buraya geleli uzun bir zaman oldu" diye söze başladı legoların kralı: "Asker ülkesiyle yaptığımız ankete göre son zamanlarda en dikkat çeken oyuncak ülkesi biziz. Bu iyiye işaret." O sırada büyük bir sarsıntı oldu. Herkes dört bir yana savruldu. Bir kadın: "Bu legoların fiyatı ne kadar?" diye mağaza görevlisine sordu. Büyük sarsıntı iki dakika sürdü, mağaza görevlisi bizi paketlerken hepimiz sağa sola savrulduk. Sarı lego: "Olamaz her şey dağıldı." diye bağırdı. Kadın bizi bir arabaya koydu. İşte o arabaya bindiğimizde maceramızın başladığını anladık. Nereye gittiğimizi bilmiyorduk çünkü paketlenmiştik. Bir kapı açıldı sonrasında bir köpek sesi duyduk. Bu olabilecek en kötü

şeydi. Akşama doğru zil bir çok kez çaldı ve hepsinde de çocuk sesi duyuldu. Her gelen çocuk bizim gibi paketlenmiş oyuncaklar getiriyordu. Hayatımızda ilk kez bir doğum günü partisi görüyorduk. Bütün çocuklar bir masanın etrafında toplandılar. Bizi mağazadan eve getiren kadın, elinde kocaman bir pastayla geldi. Pastanın üzerindeki mumları yaktılar, bütün mumları mavi gözlü sarı saçlı gözlüklü bir kız üfledi. Sonra bu tatlı kız sırayla oyuncak paketlerini açmaya başladı. Bizi eline alıp şöyle bir salladı, “Yaşasın, istediğim legolar! Teşekkür ederim anneciğim” diyerek bizi satın alan kadını öptü. Artık bir sahibimiz vardı. Sahibimizin olmasına asık suratlı kırmızı lego bile sevinmişti. O gün sahibimize birçok hediye gelmişti. Hediyelerin içinde oyuncaklar ve kırtasiye malzemeleri vardı. Tüm çocuklar bir araya gelmişti. Biz legolar dan bir kent yapıldı oyuncak bebekler o kentte yaşayanlar oldu. Yine biz legolardan, arabalara otopark yapıldı. Bizden bazılarını bebekler ağzına almıştı ki bu tam bir vahşetti. Herkes burdaki günlerimizin çok güzel geçeceğini düşünüyordu. Sahibimizin ismini bir gün sonra öğrendik. İsmi Emine imiş.

Emine birkaç gün sonra okula başladı. Okuldan her gelişinde heyecanla bize okulda yaptıklarını anlatıyordu. Biz onun dinleyicileri, en çok sevdiği oyuncakları olmuştuk. Bazen bizimle bir ev yapıyordu, bazen bir bahçe, bazen hayvanat bahçesi, bazen kocaman bir şehir yapıyordu. Beraber çok güzel vakit geçiyorduk. Birgün sahibimiz bütün oyuncakları karşısına dizip: ”Sizlerden birini okula götüreceğim.” dedi. Hepimiz çok heyecanlandık . Emine hemen “o piti piti” yaptı. Biz çıkmıştık. Hepimiz çok sevindik. Diğer oyuncaklar da biz legoları tebrik etti. Okula gideceğimiz gün geldi. Hepimiz çok heyecanlıydık. İlk önce servise bindik. Servis çok garip bir yerd. Okulun kapısından içeriye girdiğimizde mutluluk rüzgarına kapılmıştık. Bu rüzgara kapılmamak elde değildi . Bir süre geçtikten sonra anladık ki rüzgarın kaynağı öğretmenlermiş. Okuldaki tüm öğretmenler çok iyi

kalplilerdi. Emine'nin öğretmenleri neden bu kadar sevdiğini anladık. Emine'nin bütün arkadaşları evlerinden oyuncaklar getirmişti, yepyeni oyuncaklarla tanıştık. Bütün çocuklar birleşip legolarla bir çikolata fabrikası yaptılar. Hepimiz çok eğlendik. O gün eve geldiğimizde tüm oyuncaklar bizi bekliyordu onları karşımıza aldık. Okulda olan olayları diğer oyunculara anlattık.

Bir gün oyun oynarken Emine'nin annesi: “Kızım hadi oyuncaklarını topla, deden ve anneannen geliyor.” dedi. Biraz sonra zil çaldı. Gelenler Emine'nin dedesi ile anneannesiydi. Dede elinde bir kutu ile Emine'nin yanına yaklaştı. Tüm aile oradaydı hiçbir şey göremiyorduk. Emine zıplamaya başladı. Hemen dedesini yanağından öptü. Dedesi Emine'ye tablet denilen tuhaf bir oyuncak almıştı. Tablet gördüğüm kadarıyla ince dikdörtgen bir düğmeye bastığında açılan bir aletti. Tablet alındıktan sonra Emine bizle oynamayı iyice azalttı. Okuldan geldiğinden ne yaptığını bize anlatmıyordu. Arkadaşları dışarı oynamaya çağırıldığında, yanlarına gitmiyordu. Sürekli tabletle oynuyordu. Tablet in içinde onlarca oyun vardı. Bir sürü sanal bebeği olmuştu, bebek giydirme oyunları oynuyordu. Artık çiftliklerini, yeni evleri, hayvanat bahçesini hep tabletteki oyunlarla inşa ediyordu. Bütün oyuncaklar bir köşede unutuldu, tozlanmaya başladık. Olup bitene anlam veremiyorduk. Emine tabletle oynamaktan ödevlerini yapmak bile istemiyordu. Çok hırçın ve tembel bir çocuk olmuştu. Bir gün öğretmeni derslerindeki düşüşten dolayı annesini okula çağırdı. Annesi onu sık sık uyarıyordu, ödevlerini yapması için tableti elinden aldığımda Emine ağlamaya başlıyordu. Okuldan gelince tablet, misafirlğe gidince tablet her yerde tabletle oynuyordu. Annesi sürekli öğütte bulunuyordu. ”Kızım git dışarı oyna, zamanını verimli kullan, bak dışarısı ne güzel.” diyordu ama nafiye. Emine tablet tablet diye tutturuyordu. Annesinin zorlamasıyla dışarı çıktığında bile tabletini dışarı götürüyordu. Önceden eve Emine'nin arkadaşları gelirdi, hep beraber

bizimle oynarlardı ama artık Emine arkadaşlarının gelmesini de istemiyordu. Kendisi de arkadaşlarıyla oynamaya gitmiyordu. En küçük bir fırsatta hemen tableti eline alıp oyun oynamaya başlıyordu. Emine tablete çok baktığı için gözünde ağrılar başladı. Bu olaylardan sonra oyuncaklar arasında Emine bir daha bizimle hiç oynamayacak diye dedikodular çıkmaya başladı. Oyuncak Konseyi acil bir toplantı yaptı. Bu toplantı sonucunda tablet ile savaş kararı alındı. Tüm savaş hazırlıkları yapılmıştı. Ama bir türlü tablete ulaşamıyordu. Emine her akşam tabletini koruyucu bir çantanın içine yerleştirip öyle uyuyordu. Birkaç sefer tableti raftan düşürmeye çalıştık ama başarılı olamadık. Bir gün amacımıza Emine sayesinde ulaştık. Emine o gün yine okuldan gelmişti, üstünü bile çıkarmadan tableti eline almıştı, yanında bir bardak su vardı. Bir anda kolu suya değdi ve olan oldu. Renkli ekran bir anda karardı. Emine ağlaya ağlaya annesinin yanına gitti. Annesi tabletin düğmesine tekrar tekrar bastı ama tablet açılmadı. Emine çok üzüldü ama biz oyuncaklar çok mutluyduk. Emine akşam babasına tableti onarması için çok yalvardı ama babasından hep ret cevabı aldı. Tablet bozulduğu o akşam en sevdiği bebeğini yanına aldı, onunla konuşmaya tablete neler olduğunu anlatmaya başladı. O gece bebeğiyle uyudu. Sabah uyanığında canı sikkindi. Her gün tabletini koyduğu rafa baktı tabletini göremedi ama kırmızı legoyu gördü. Yatağından doğruldu, legoları aldı ve akşama kadar sürecek bir oyuna daldı. Hepimiz çok sevinçliydik, o gün akşam oyuncaklar zafer kutlaması yaptı. Emine yavaş yavaş tabletini unuttu. Tableti unutmaması onun için çok yararlı oldu. Dersleri düzeldi, göz ağrıları azaldı. Yine biz legolarla şehirler, fabrikalar, evler yapmaya, oynamak için eve yeniden arkadaşlarını çağırma, okulda neler yaptıklarını yeniden bize anlatmaya başladı.

Bir gün okuldan geldiğinde bize öğretmeninin anlattıklarını anlattı. “Biliyor musunuz?” dedi. “Teknolojinin zararı da varmış.

Teknolojiyi kısıtlı olarak kullanmalıymışız, yoksa insan sağlığına çok büyük zararlar verebilirmiş. Ben de tabletimle oynamaktan sizi unuttum, derslerimi bile unuttum. Hatamı şimdi anlıyorum, çok özür dilerim.” dedi. Hepimize sarıldı. Bir gün tablet tamirden geldi . Emine tableti eline aldı. Heyecan ve kaygıyla ne yapacağını bekliyorduk. Kararsız kalmıştı. Sanal dünyaya mı yoksa oyuncakların dünyasına mı dalacaktı? Emine tabletin dünyasını değil oyuncakların dünyasını seçti. Oyuncakların dünyasını, yani mutluluğun, çocuk olmanın heyecanını, arkadaşlığın ve hayal gücünün dünyasını...